

I. felvonás

A Sith háborúja

6. fejezet

A legbátrabb hős

Nem a halál jelentette az igazi problémát, azt már megszoktam. A vereség tudata őrijített meg, az a tény, hogy nem vagyok elég erős... Nem vagyok elég tökéletes... Nem vagyok elég eltökélt. Pedig biztos voltam benne, hogy nálam nem létezhetett céltudatosabb személy.

Más twi'leket arra vetett volna ez a tudat, hogy kételkedni kezdjen a képességeiben, én egy olyan tényezőt láttam benne, ami még a hasznomra lehetett. Ugyanis mérhetetlen haragot szított bennem. A harag pedig erőt adott. És az erő jelentette az egyetlen tényezőt, ami garantálhatta a szabadságomat. Csak az erő adhatott nekem módot arra, hogy életben maradhassak. Márpedig én élni akartam. És ehhez több haragot kellett gyűjtenem, mint azt eddig lehetségesnek tartottam.

Újra előhívtam az életem fájó képeit. Azt, amikor először nyúlt hozzám Ruyn, azt, amikor elbuktam az első komoly küldetésemet, azt a számtalan alkalmat, amikor feltörölte velem a padlót Cade – sőt azokat a fájó éjszakákat, mikor a magáévá tett. Azt, amikor át akartam venni a hatalmat az Egy Sith felett, azt, amikor a Ryloth-ra kellett mennem, azt, amikor el kellett távolítanom a tetoválásaim egy részét, és az is, amikor... Történt valami, amire még csak nem is emlékeztem, de több dühöt szított bennem, mint bármi egész életemben. Nem csak többet, de eleget.

A haragom az erőmmé vált, az erőm pedig túlmutatott a lehetetlenen. Erővel feleltem Saarai erejére, méghozzá olyan mennyiségű Erővel, hogy arra még ő sem számíthatott. A ketrecem felbomlott, a roncsdarabok százával, fájó tüskék módjára áradtak szét a szélrózsa minden irányában. A hullámuk leperdítette őt a magasból, immár talajszinten, egyenlő félként kellett szembenéznie velem.

– Ügyes – nyugtázta széles mosollyal az arcán. – Lesújthatnék rád egy még erősebb áradattal, de miért is intézhetnék ezt a hagyományos úton? – A kezébe vette a fénykardját és támadóállást vett fel.

Vagy blöffölt, vagy mebuggyant. Csak akkor láthatott több esélyt vívás, mint Erő terén, ha sikerült legyőznöm őt a legnagyobb erősségében. Tehát lesz esélyem.

Minden terem megvolt a harcstílusomhoz, amit csak kívánhattam – igyekeztem is kihasználni. Rohamot indítottam ellene, ő sem tett másképpen. Néhány lépésre tőle felugrottam, hogy helyzeti előnyben sújtsak le rá – azonban Saarai is hasonló taktikát választott.

Mindkettőnknek a levegőben kellett változtatni a tervén, én oldalirányban, ő függőlegesen támadott. Amint összeütköztek a kardjaink már minden csak a nehézségi erőn múlt – legalább is én azt hittem. Saarai a jobbával elkapta a vállamat, mire észbe kaptam, már hátam mögé lendült, aztán mindkét lábával hátba rúgott, jókora fájdalmat okozva nekem.

Nem tudtam korigálni a pályámat, fejjel beleszálltam az átforrósodott talajba. Hallottam azt a finom koppanást, amikor Saarai földet ért, a kis szuka még arra is figyelt, hogy ne kopjon meg a lábbelije... Ahogyan annak is tudatában voltam, hogy megindult felém.

Hanyatt fordultam, majd egy gyors mozdulattal talpra ugrottam. A chadriai már csak néhány lépésre járt tőlem, azonban elég időm maradt arra, hogy hárítsam a

vállamra irányzott kardcsapást. Nem számítottam nehézsúlyú ellenfélnek, de Saari még nálam is könnyebbnek látszott – ezért erővel feleltem az erőre. Meglöktem a kardommal, a Kéz hátrálni kényszerült. Tudtam, hogy idő kell neki, hogy visszanyerje az egyensúlyát – nem kívántam megadni neki. Ismét támadásba lendültem, a rézsútos kardcsapást megfogta a kék penge. Saari tudta, hogy mire ment ki a játék, ezért nyomást gyakorolt a pengémre. Ezzel nem akart túltenni az én fizikai erőmön, csupán csak időt nyert arra, hogy már biztosan álljon a lábán. Ebben nem tudtam megállítani.

Nem akartam, hogy Saari átvegye a kezdeményezést, a lehető leghamarabb lesújtottam a nyakára. Azonban ő elkapta a fejét a vízszintes kardcsapástól, és kontrázni kezdett. A kardom nem állt a legmegfelelőbb helyzetben a döfő mozdulattal szemben, de nem is kellett neki. Kifordultam a penge előtt, ami még így is vészesen közel került a hasamhoz, ráadásul a vállam alatt volt. Védekezniem kellett, aminél nem ismertem jobb módot a támadásnál. Mielőtt Saari megfoszthatott volna valami értékestől, úgy belerúgtam a jobb lábába, hogy azt hittem, nekem is beletört egy-két csontom. A terv bevált, az ellenségem elvesztette az egyensúlyát, a számomra érzékeny ponton lévő penge akaratlanul is lefelé ment. Sejtettem, hogy a chadriai legalább a lábamat megpróbálja levágni, ezért már a rúgás után oldalra szökelltem, elkerülve a végzetes eseménysort.

Sajnos a kitérés túl távol vitt a Kéztől ahhoz, hogy lezárhassam a küzdelmet. Ugyan azonnal rárontottam az ellenségemre, amint csak megtehettem, akkorra már maga elé emelte a kardját. Amint a két penge egymásnak feszült, két tény látott napvilágot a forró szikrák között: innen Saari nem fog felállni, de én sem fogom levágni. Ugyanakkor még mindig három szabad végtaggal rendelkeztem, ami több mint elégnek bizonyult a drámai eseménysor folytatásához.

Először vesén rúgtam, a chadriai összerándult a fájdalomtól, a kardjával megpróbált kárt tenni bennem, de túl erősen tartottam a pengémet ahhoz, hogy sikerrel járhasson. A következő támadásom a bordáit érte, hallottam a csontok reccsenését, éreztem Saari mértéktelen kínját – ami egy újabb próbálkozást eredményezett. A kék penge nem szabadult, ám arrébb csúszott a lilán. Eléggé félrement ahhoz, hogy megnyíljon az elérni kívánt lehetőség: most már kirúghattam a kezéből a kardját.

Amint a markolat kirepült a kezéből, pofonegyszerűvé vált a küzdelem lezárása. A fénykardomat egyből bele akartam állítani a mellkasába, azonban a chadriai kifordult alóla. Mikor ki akartam húzni a pengét, az a kelleténél lassabban reagált. Tudtam, hogy mire kiszabadítom, Saari már talpon lesz, ezért más megoldás mellett döntöttem. Amíg a jobbommal nyomást gyakoroltam a markolatra, elléptem a penge mellett és fejbe rúgtam a Kézet. A csizmám egy hosszú, véres sebet hagyott az arcán, a szájából vér buggyant elő, ám ez még nem volt elég.

Az Erő csak az utolsó pillanatban figyelmeztetett. Saari kardja életre kelt, már éles pengével tört a hátamra, amikor sikerült kiszabadítanom az enyémet. Szembe kellett fordulnom a kék pengével ahhoz, hogy átláthassam a helyzetet, ki tudtam a védeni a törzsemet fenyegető szellemcsapást, de nem tudtam megjósolni, mi lesz a kard következő célpontja – ugyanis nem volt neki.

Megrémisztett, amikor Saarai lába az enyém köré tekeredett, egy pillanat alatt levitt a földre. A kardja visszarepült a kezébe, készen állt rá, hogy felálljon és lesújtson rám – ám ezt nem engedhettem meg neki. A saját taktikáját használtam, a lábunk összefogták egymást, mindkettőnket a földön tartva. Egy erőteljes mozdulattal fölé kerültem, mialatt már láttam a felém közeledő fénykardot. A balkezemmel elkaptam Saarai csuklóját, ezzel ismét kivontam az egyenletből a fénykardját – azonban ő is ugyanezt tette.

Minden végtagunk a védekezést szolgálta, ahogyan egymásnak tekeredett lábbal próbáltuk eltartani egymástól a másik kardját, rájöttünk, hogy használnunk kell a fejünket. Akkorát fejeltem a chadriai homlokába, hogy azt hittem, az enyém törik bele. A Kéz a saját főztömmel felelt, tiszta erővel belefejtelt az orromba – a sok éves edzés ezúttal nem mentette meg a csontot. A fájdalom és a vér csorgása egyértelműen a tudtomra adta, hogy már megint eltört az orrom – ráadásul mire észbe kaptam Saarai már megkezdte a következő lépését.

Feltolta a lábát, a kis súlyom miatt akaratlanul is átlendültem az ellenségemen, akinek tökéletes lehetősége nyílt a szabadulásra. Amint éreztem, hogy kiszabadult a kölcsönös szorításból, tudtam, hogy minél hamarabb talpra kell állnom. A chadriai sejthette, hogy ebben nem fog megállítani, ezért nem is próbálkozott meg velem. Biztos távolságra hátrált tőlem, megvárva, amíg készen állok a következő menetire.

– Erős vagy, Talon, erősebb, mint azt valaha is gondoltam volna – jelentette ki Saarai.

– Ezért kellene elhúznod innen, amíg még megteheted – mondtam fenyegetően. Támadóállásba helyezkedtem, a Kéz egyelőre semmit sem tett.

– A mesterem ritkán téved, de én *tudom*, hogy hasznodat vehetné – felelte a chadriai. – Visszaviszlek hozzá, hogy ismét hűséget esküdhesz neki. Ha beszélek a nevedben, biztosan megengedi, hogy ismét őt szolgálhasd. – *Mi az, hogy ismét?* – Te az Egy Sith gyermeke vagy, Talon, ideje, hogy visszatérj hozzánk!

Egy részem egyet értett vele, azonban már tudtam, hogy milyen a szolgálát. Soha többé nem akartam keresztülmenni azon, aminek a mestereim kietettek a *saját* érdekekben. Én már csak elnyomóként mehettem vissza a sajátjaimhoz, és erre a küzdelemre még nem álltam készen.

– Ideje, hogy elkotródj az utamból – feleltem haraggal a szívemben.

Saarai csak nehezen látta be, hogy semmiről sem győzhet meg – ám már vette a lapot, amikor megindultam felé. Ezúttal nem akartam cifrázni, egyszerűen kimentem elé és lesújtottam rá. A Kéz elhajolt a vízszintes kardcsapástól, majd kontrázni kezdett. Éreztem a nyakamra törő kardot, nem okozott problémát a kivédése. Egyből tudtam, hogy ez nem tartozott a komoly csapások közé, inkább csak a chadriai játékában lehetett nagy jelentősége. Erre csak egyetlen válasz létezett: a saját játszmám részévé kellett tennem.

Időt adtam neki arra, hogy újra támadhasson. A függőlegesen felém tartó fénykardot könnyen megállíthattam volna – de bolond lettem volna ezt tenni. Kiléptem oldalra, megvártam, amíg a kék penge már a földet marja, majd átemeltem a pengét Saarai felett és a hátára sújtottam. A Kéz nem tehetett mást, kirántotta a

talajból a pengéjét, hogy megfoghassa az enyémet. Egy laikus számára ez egy újabb patthelyzetet jelentett volna, de én fentről támadhattam, neki pedig letről kellett védekeznie, ami számomra egyet jelentett a győzelemmel.

Az erőt lefelé könnyebb koncentrálni, mint felfelé, és mivel egyformán nem voltunk izmosak, csak egyetlen dolog történhetett, amikor félkörívben letoltam a pengét: Saarai balja megadta magát. Mire sikerült kilépnie a csapdából már teljessé vált a félkör, mélyen a lábszárába vágott a lila penge.

A chadriai bírta a strapát, de nem ennyire. Összerogyott a földön, a fájdalomtól kifordult a kezéből a kardja, minkét kezével a fájdalmas sérülést szorította. Most azonnal megölhettem volna, ám a nő keserves ordítása arra vezetett, hogy kiélvezzem a helyzetet. Egyetlen erőteljes lábmozdulatba telt, hogy lerúgjam a veséjét, aztán a májába is kapott egyet, majd még néhány további bordát is igyekeztem eltörni. Már csak hörgött szegény, azonban még maradt egy kötelező lépés: rátapostam a fejére, az orra úgy elreccsent, mintha csak porcelánból lett volna.

Most, hogy kiegyenlítettem a számlát, a nyakához szegeztem a pengémet... De nem vitt rá a lélek, hogy megtehessem.

– Mire vársz még, ölj meg! – nyögte ki kétségbeesetten Saarai.

Miért nem tehettem meg? Megfogtak volna a jedik ostobaságai? Ugyan, egyszerűen csak emlékeztem rá, amikor én kerültem hasonló helyzetbe. Aznap, amikor Cade belevágott hasamba, azt kívántam, hogy bárcsak meghaltam volna, annyira félttem a mesterem haragjától és attól a megaláztatástól, amit a kudarcom vont maga után. Ám ő próba elé állított, élhettem, de csak akkor, ha elég akaraterőm van ahhoz, hogy az Erővel stabilizáljam az állapotomat. Utólag logikusabbnak tűnt, hogy inkább meghaljak, mintsem folytassam ezt az életem – azonban a félelem túlmutat a pusztán logikán. Ez nem az múlandó félelem, amit az egyén egy szűk sikátorban vagy éppen harc előtt érez, ez a félelem örök és valósággal leküzdhetetlen, mert csak akkor jelentkezik, amikor a külső tényezők már annyi kint okoztak neked, hogy már nem is bennük, hanem *benned* gyökerezik. Magaddal hordozod nappal, amikor ébren vagy, és még éjjel, az álmaidban sem tudsz megszabadulni tőle. Akkor egyszerűen nem *mertem* meghalni, és ezt csak az értheti meg, aki már átélt ehhez hasonló, iszonyú rettegést. Saarai közéjük tartozott, mindketten tudtuk, hogy mit fog átélni, ha most élni hagyom és a mestere úgy dönt, hogy még a hasznát veheti. Mindketten tisztában voltunk vele, hogy az, ha most élni hagyom, *rosszabb*, mintha megölném.

– Add át az üdvözetemet a mesterednek! – feleltem. – Mondd meg neki, hogy nem kell aggódnia, hamarosan vissza fogok térni. A fejéért. – Felvettem a földről a fénykardját, és egyszerűen elsétáltam mellette.

Hallottam Saarai ordítását, élni fog, és szenvedni, pontosan úgy, ahogyan én is tettem annak idején. Ez örömmel töltött el.

Nincs az az élvezet, ami a végtelenségig tarthatna, éreztem, hogy Cade bajba került. Egyelőre az ő problémái számomra is jelentőséggel kellett, hogy bírjanak.

Azonnal ráadtam a fejem, hogy valahogyan visszajussak az épületbe, ám egy lesújtó tény megállított ebben.

Elfogtak minket – mondta a gondolataimban Cade. Rákérdeztem volna, hogy mit ért a minket alatt – hátha meghalt Blue –, de sejtettem, hogy nem lesz szerencsém.

Hová visznek? – kérdeztem.

Egy kompra – vágta rá Skywalker. *Nem tudom, hogy hová akarnak szállítani.*

Utánatok me... – mondtam, ám az Erő szava megtörte a gondolatmenetemet.

Fel kellett nézmem, látnom kellett, ahogyan a birodalmi romboló besiklott a légkörbe. A világosszürke hajóteste árnyékba borította a várost, a talajra forduló lövegei pedig még engem is rettegéssel töltöttek el. A lövegek eldördülésekor megremegett a talaj, az Erő semmire sem figyelmeztetett... Csak utólag jöttem rá, hogy a vörös nyalábok a szövetségi blokádot támadták.

Amint kezdetét vette a csata, káosz lett úrrá szárazon és a levegőben egyaránt, engem mégis magabiztossággal töltött el. Most már tudtam, hogy hová fogják vinni Skywalkert.

Nem gond, ha elviszem a hajódat? – kérdeztem tőle. Mindketten tudtuk, hogy miért kellett.

Megadom a kódokat, ha felértél, folyamatosan éreztetni fogom veled a helyzetem – felelte Skywalker. *De sietned kell!*

Sokat kivett belőlem a harc, azonban még álcázni tudtam magamat a rohamosztagosok előtt. A nagyra tartott katonák orra előtt sétáltam el a hajóig – a csata káoszában még nem értesülhettek arról, hogy mi történt a generálissal, ugyanis nem vonták ellenőrzésük alá a hajót.

Gyanús lett volna, ha a semmitől nyílik le a Mynock rámpája, ezért a tetőn elhelyezett vészhelyzeti zsilipen keresztül hatoltam be rá. Cade kódjainak köszönhetően gyerekjáték volt beindítani, a gyengeelméjű klónok egyszer csak azon kapták magukat, hogy felizztak a hajtóművek, majd a levegőbe emelkedik a *szellemhajó*. A legtöbben csak pislogtak a döbbenettől, azonban a leleményesebbek tüzet nyitottak rám.

Nem én jelentettem a főcélpontot, csupán egyetlen apró elemét képeztem a harcmezőnek, ami ebben az esetben élet és halál között döntött. Tehetséges pilótának számítottam, ám képtelen lettem volna kijátszani a város össze légvédelmi lövegét, viszont könnyedén boldogultam azzal az egy-kettővel, ami elvéve utánam lőtt egy sorozatot.

Igyekeztem kevés figyelmet vonni magamra, de tudtam, hogy minél közelebb érek a rombolóhoz, annál érdekesebb pont leszek a radaron. Nem tartoztam az öntelt sith-ek közé, beláttam, hogy csak úgy tudnék bejutni a hajóba, ha ezt ripityára töröm magam alatt... Nem arról volt szó, hogy nem kívántam totálkárosra törni Cade hajóját, viszont valamivel ki is kellett jutnunk az ellenség karmai közül.

Úgy döntöttem, hogy a nehezebb utat választom: hívni kezdtem a Pellaeont. A holografikus kivetítő elfelejtette megmutatni a túloldalon álló személy arcát, csak remélhettem, hogy ők látni fognak engem.

– Itt a Vengeance birodalmi romboló. Szövetségi azonosítót sugároz, magyarázatot követelünk!

– Arra semmi szükség – jelentettem ki önelégült hangnemben. – Önöknek csak annyit kell tudniuk, hogy magával Darth Talonnal beszélnek.

A néma csend nem sejtetett sok jót, azonban a Mynockra törő lövések hiánya már annál inkább.

– Itt Stone kapitány beszél – mondta egy másik férfihang –, a Vengeance parancsnoka. Mit keres itt, úrnő?

Sejtettem, hogy a Birodalom még az Egy Sith-el is hajlandó lenne cimborálni a győzelme érdekében. Milyen kár, hogy nekünk más terveink voltak... És az még fájóbb, hogy ők még csak nem is tudtak erről.

– A mesterem küldött – feleltem –, hogy segítsem a háborús törekvést.

– Akkor árulja el, hogy ki az ön mestere! – vágta rá Stone.

Bármilyen nevet mondhattam volna, mindenképpen hinni fog nekem ez a féleszű. Azonban csak egyetlen megnevezést tudtam a számra venni:

– Darth Trian – feleltem. Fogalmam sem lehetett volna arról, hogy kihez tartozik ez a név, mégis tudtam, éreztem, hogy így hívják a legfőbb ellenségemet.

– Leszállási engedélyt kap hármas mellékhangárban!

Elméletileg egy Pellaeon osztályú romboló elég nagy főhangárral rendelkezett ahhoz, hogy minden forgalom oda összpontosuljon – de mi történne akkor, ha használhatatlanná válna? Időbe telne helyrehozni egy ekkora rendszert, és addig meglehetősen körülményessé válna a ki és bejárás. Hiába erőltetnék a zsilipeket, azok meglehetősen körülményesek lennének a luxushoz szoktatott birodalmi tisztek számára, ezért a tervezők több kisebb mellékhangárral szerelték fel a csillagrombolók legújabb generációs halálhajóját. És ami megfelelt néhány elkényeztetett tisztnek, az a nem publikus látogatók fogadására is elégségesnek bizonyult.

Nem számítottam egyszerű fogadtatásra, mégis túlzásnak éreztem a rámpa elé vezényelt tizenkét életerős rohamosztagost. Tudtam, hogy a hídra fognak kísélni – és azzal is tisztában voltam, hogy az útjaink nem fognak végig egybeesni.

Bejutottam – üzentem Cade-nek.

Érzel? – kérdezte. Nekem nem azt sugallta, amit kellett volna, de azért megértettem.

Tudom, hogy hol vagy – válaszoltam. *Húsz perc és ott vagyok.* – Nagy ez a hajó, és szeretem, ha van némi ráhagyás.

A régi időkből jól ismertem a rombolók felépítését. Meglepően sokáig a rohamosztagosokkal tarthattam, alig háromfolyosónyira lehettem Cade-től, amikor

elértem az utolsó elágazást. A hat előttem haladó katona jobbra fog fordulni, amennyiben én nem így teszek, a mögöttem lévőket el fogja kapni a lövöldözhetnék. Nem akartam, hogy ellenségnek nézzenek, nekem egy váratlan támadás kellett – ami azt jelentette, hogy most támadok, vagy soha.

A fénykardok aktiválása jelentette az egyetlen figyelmeztetést, még ugyanabban a másodpercben lebuktam, és eldobtam a fegyvereimet. A lila az előttem lévő rohamosztagosokat vágta ketté, a kék a mögöttem haladókkal végzett. Meglehet, hogy tizenkét katona komoly fenyegetést jelent, de huszonnégy *félrohamosztagos* nem több, mint némi szagártalom.

A biztonsági kamerának köszönhetően azonnal felcsendült a behatolási riadó. Nem akartam vesztegetni az időm, azonnal megindultam Cade cellája felé.

Ruyn nagy hangsúlyt fektetett abba, hogy ne csak ugrálni tudjak. Meglehet, hogy már évek óta nem került két penge a kezembe, mégis halálos pontossággal kezelhettem őket – amire szükségem is volt.

A folyosókon rohanva csak minimális ellenállásba ütköztem, de éreztem, hogy az utolsó ajtón túl már nem lesz ilyen egyszerű. A két őrt álló katona tüzet nyitott, a lézernyalábok beleütköztek a pengékbe, majd a sisakjukra pattantak. Hamar a holttestek fölé léptem, hogy kinyithassam az ajtót.

Egy szem katonát sem láttam, Cade magányosan állt előttem a szemközti cellában.

Vigyázz! – figyelmeztetett az Erőn át.

Nem ejtettek a fejemre, az óva intés nélkül is tudtam volna, hogy csapdába sétálok – amit semmi pénzért nem hagytam volna ki. Amikor előléptem az ajtó mögül, azonnal tüzet nyitottak rám a cellasor két oldalán álló rohamosztagosok. Az Erő négy lövésről figyelmeztetett az egyik oldalon, ugyanennyiről a másikon. Egyik sem akart tévesztetni, ami egy védhetetlen helyzetet teremtett.

Az előre szaltó kihúzott a csávából és megzavarta az ellenségeimet. Ennek ellenére újabb lövésekről kellett értesülnöm, amiket csak akkor tudtam kivédeni, ha mindkét kardom a kezemben marad. Nem maradt más választáson, mint védekező állást felvenni és sziklaként tartani a helyemet.

Egy rohamosztagos ritkán tévesztett célt, az egyetlen hiányosságuk a támadás összehangolása volt. Tűzharcban még előnyös, hogy mindenki máskor lő – ezzel folyamatos nyomás alatt tartva az ellenséget –, ám egy sith esetében ez csak a malmára hajtja a vizet. Nyolc halálpontos lövést adtak le rám, én ugyanennyit engedtem vissza rájuk. Cade ámulattal nézte végig a kecses kardmozdulatokat, amik mind egy-egy katona halálával jártak, egészen addig, amíg nem maradt, aki tüzet nyithatna rám.

Amikor összerogyott az utolsó katona, a cella vezérlőjéhez siettem. Jól ismertem a rendszert, fél perc alatt rá tudom majd venni a fogoly elengedésére.

– Nem rossz, Talon, egyáltalán nem rossz – törte meg a csendet Cade.

– Micha – vágtam rá, mialatt a vezérlővel babráltam. – Talon magasról tett volna a fejedre – hazudtam a képébe.

Gyakran elszórakoztam azzal gondolattal, hogy mit tennék, ha nem vesztém el az emlékezetemet. Ez gyakran fogós kérdésnek bizonyult számomra, de ezúttal nevelésesen könnyű dolgom akadt vele: pontosan ugyanezt tettem volna. Elvégre, ha minden a fejemben marad, sosem tudom eltépni a sors láncait, így alighanem Nihil – vagy Trian? – szolgája maradok. Ez azt jelenti, hogy, mint most is, az Egy Sith érdekében cselekszem, ami a Szövetséget támogatja a Birodalom ellenében. Tehát ugyanúgy szembe kellett volna mennem a rohamosztagosokkal és a pozícióm megőrzése érdekében Cade-et is ugyanúgy meg kellett volna mentenem – elvégre ki ne akarna egy kémet a Rendben? Tulajdonképpen csak annyi különbség létezett a *igazi* és a *jelenlegi* Talon viselkedése között, hogy ezúttal én vagyok a főgonosz, és nem csak egy nevesincs valaki érdekében cselekszem.

– Látom, megizzasztott – folytatta Skywalker. Az égető fájdalom és fél arcomat beborító alvadt vér tudatta velem, hogy a párbajra célzott. A második kard pedig ráébresztett, hogy felesleges ecsetelnem a párbaj kimenetelét.

– Semmiség... Ahhoz képest, amit én tettem vele – feleltem.

Sikerült deaktiválnom a cellát. Cade éppen csak kilépett belőle, amikor megrázkódott a hatalmas hajótest. Ismertem ezt a fajta rengést, beléptünk a hiperűrbe.

A küldetésem nehézzről a lehetetlennel határossá vált. Skywalker kezébe nyomtam a kék kardot, és csak ennyit mondtam neki:

– Fel kell robbantanunk a hajót! – Kétlem, hogy maga a csata háborút eredményezett volna, elvégre a nagyhatalmak kivétel nélkül eltussolják az ehhez hasonló történéseket, de a Vengeance megléte magával hordozta egy újabb összecsapás lehetőségét. Nem lehettem biztos benne, hogy azt már olyan könnyen szőnyeg alá lehetne söpörni, ezért mindent meg kellett tennem a hajó elpusztítása érdekében.

– Nem lenne esélyünk – rázta a fejét Cade. – Szabadítsuk ki a többieket, aztán húzzunk el innen a kriffbe!

Felismertem az elágazást. Az *igazi* énem még akkor is megpróbálta volna, ha biztosra veszi, hogy beledöglük. Én mindennél jobban a preferáltam a bőrömet.

– Tudod, hogy hol vannak? – kérdeztem érdeklődést imitálva.

– A47-es cellablokk – felelte. Nem tudtam, hogy az öröktől hallotta, vagy egyszerűen csak zseninek bizonyult, de nem is érdekelt. – Sejtésem sincs róla, hogy az hol van.

– Nekem van – vágtam rá. Éppen a hajó másik felén volt.

– Honnan? – kérdezte kerek szemmel.

– Ez egy *szabvány* romboló, mindet egy bizonyos sablon szerint rakják össze, ezért mindegyiken ugyanott van minden. A háborúban kiismertem az egyiket, így ismerem mindet – magyaráztam, mikor megindultam a blokk irányába. – Maradj résen, hosszú és nehéz utunk lesz!

– Kétlem – rázta a fejét Cade. – Rengeteg kompot láttam távozni, amikor felvittek, és a katonák párbeszédei is megerősítik, hogy minden nélkülözhető katona a bolygón van.

- Akkor miért mentek el?
- Kit érdekel? – vágta rá Skywalker. Felvett a földről egy E-11-est, aztán utánam eredt.

A katonák általános hiánya jó hírnek számított, csak az volt a kár, hogy onnan egyáltalán nem hiányoztak, ahol mi haladtunk. Ketten jól boldogultunk a túlerővel szemben – és egyre inkább megirigyeltem Cade módszerét. A jobbával védekezett, miközben a sugárvetővel egymás után szedte az áldozatait. Így még nálam is több katonával végzett, ami egy normális jedi padawannál még nem jelentett volna problémát, de engem már felidegesített.

Életemben először harcoltam a nagy Skywalker oldalán, de már azt kívántam, hogy soha többé. Mire átértünk a hajó másik oldalára, már alig tudtam kordában tartani az indulataimat, és amikor elértük az A47-es blokkhoz vezető folyosót, már nem bírtam tovább.

Hat rohamosztagos nyitott ránk tüzet. Ennyivel még elbírtunk volna, ha a helyünkön maradunk, azonban én közéjük rontottam. A katonák rám összpontosították a tüzet, én roham közben kivédtem a lövéseket, majd kettévágtam a velem szemben álló rohamosztagost. A mellette állóba tövig szúrtam a fénykardomat, majd tovább vittem volna a pengét egy harmadikhoz, azonban nem akart kijönni belőle... A húst és a csontokat még átvágta volna, a páncél jelentett az igazi problémát.

A társamat lekötötte a másik három katona, ezért magamra maradtam. Kétségbeesetten próbáltam kiszabadítani a kardomat, mikor a rohamosztagos meghúzta a ravaszt. Éreztem, hogy itt már nincs segítség ...

Skywalker felordított, amikor meglátta, hogy mi történt. Az első lövés a hasamat érte, a második a mellkasomat, a harmadik a vállamat... Ekkor az adrenalintól hajtva kiszabadítottam a kardomat, és keresztülvágtam a gazembert.

Cade lelőtte a harmadik rohamosztagost, aztán odasietett hozzám. Nem értette, hogy miért állhattam még a lábamon... Ahogyan én sem. Sejtettem, hogy az Erővel képes leszek enyhíteni a sérüléseket, de ez túlment mindenem, amin valaha is képes lehettem. A bőrömön nem maradt több koromnál, a mellényem kilyukadt a mellem között, de ott sem ért égési sérülés.

– Jól vagyok – mondtam látszólag magabiztosan, valójában nem tudtam megszabadulni a félelemteljes döbbenettől. Hogy lehettem képes erre? – Nem csak karddal lehet védeni a lézert – bizonygattam, remélve, hogy Cade egyfajta sith technikának tudja be az egészet.

Úgy tűnt, hogy bevette. Én is kész voltam napirendre térni a dolgom, azonban éreztem, hogy valami nem stimmelt. A mutatvány hatalmas árat követelt, még hozzá mentális energia formájában. Önmagában még nem jelentett volna a gondot a veszteség, azonban már Saarei óta olyan fáradt voltam, hogy azt hittem, mindjárt összesek... Már csak az akaraterőm tartott vissza attól, hogy ledőljek a lábamról.

– Menjünk – fordult el tőlem Cade, hogy kinyissa az ajtót. Érthető volt, hogy ezt tette, elvégre, ha a csodát nem számítjuk, az előbb nyilvánította ki, hogy számítok neki.

A túloldalon további hat katona várt minket. Ezúttal már lemondtam a kicsinyes gyilkolás mániámról, és hagytam, hogy a társamé legyen a főszerep. Kecses kardmozdulatokkal kivédtem a felém érkező lövéseket – két rohamosztagos szívét is megmelengetve a saját lézerével –, aztán megvártam, amíg Skywalker lelövi azt az egy szem rohamosztagost, akinek nem verte vissza a nyalábját.

Ezután már csak meg kellett találni azt, akit meg kellett menteni. Nem lepődtem meg azon, hogy Blue-t láttam viszont az egyik cellában. Úgy tűnik, a sors egészen addig nem fog megszabadítani tőle, amíg én a belső szerveivel teszem meg ugyanezt.

– Álmodom? – mondta kerek szemmel a zeltron, amikor babrálni kezdtem a vezérlővel.

– Megmondtam – szögezte le Jariah. Alighanem a szomszédos cellában lehetett.

– Hogy kerültetek egymás mellé? – vonta össze a szemöldökét Cade. Meg kell hagyni, számomra is büzlött a dolog... Amíg ki nem logikáztam.

– Kevés az ember, így pedig biztosan tudni lehet, hogy merre fog menni a fogoly. Feltéve, hogy tudja, hol keresse őket – magyaráztam.

– Mindenki tudja, hogy egy jedi olvasni tud az elmékben – vágta rá Delilah. Még abban a pillanatban megszűnt az őt bezáró kék energiagát. – Köszönöm – mondta látszólag hálásan, aztán kilépett a cellából, és lehajolt egy E-11-esért.

Újra megrázkódott a hajótest. Megérkeztünk... Bárhová is. A rövid út nem sejtetett sok jót, de az annál inkább, hogy az éppen lehajoló Blue felesett a kisebb földrengésnek köszönhetően.

– Remek – bosszankodott, felmarkolta a fegyvert, aztán Syn cellájához fordult, ahogyan feltápszkodott.

– Engem nem akartok megmenteni? – kérdezte Jariah, ugyanis még senki nem fáradt a cellájához. – Lőjétek el a vezérlőt, és kész!

– Nem jó ötlet – ráztam meg a fejem, miközben a kérdéses panelhez guggoltam. – A mai rombolókon a cellák karantén állapotba kerülnek, ha megsérül az elsődleges vezérlő. Ezt csak a hídról lehet felülbírálni, illetve a gépteremből. De nyugi, seperc alatt elintézem!

További erősítéstől tartva résen maradtak a társaim, azonban Cade ismertetni kívánta a további utasításait.

– El kell érnünk a Mynockot! – jelentette ki a kapitány úr. – Micha, ugye nem a főhangárban parkoltad le?

– 3-as mellékleszálló – feleltem. – Egy pillanat, és odavezetlek titeket – tettem hozzá, amikor kikapcsoltam a sugárpajzsot.

– Hálás köszönet – fordult felém Syn, aztán követte Blue példáját. – Ideje visszavennünk azt, ami a mienk!

Az eddigi tapasztalatokból okulva azt hittem, hogy komoly ellenállásba fogunk ütközni, ehelyett szinte senki sem állta az utunkat. Delilah és Syn könnyedén elintézték azt a néhány fehérpáncélost, aki mégis az utunkba állt, nekünk nem kellett mást tennünk, mint blokkolni azt a néhány lövést, amit leadtak a halálukat megelőzően. Eleinte azt hittem, hogy Cade azért nem lőtt, mert lassabb volt, ám az út végére rájöttem, inkább csak hagyta, hadd élje ki magát a banda.

A Mynock hangárja jelentette a kezdőpontot és a végállomást egy személyben. A hajó őrzésével megbízott négy szem katona nem jelentett számottevő ellenállást. Cade-el kivédtük a lövéseket, amíg Blue lekapta a bal szélsőt, Syn pedig ezzel egy időben elintézte a jobboldalon állót. Újabb két lövés érkezett, az egyik felém, a másik Skywalkerre. Ő a fickó szeme közé pattintotta a lézert, én is ugyanezt próbáltam, azonban mellément – átkozott fáradtság! Cade gyorsan lelőtte, lezárva a rövid küzdelmet.

– Lesben állhatnak odabent – jelentette ki Jariah.

– Üres – feleltem. Kimerültség ide vagy oda, éreztem volna, ha a fedélzeten tartózkodik egy élő is.

– Nem értem – rázta a fejét a kapitány úr, aláírva, hogy nekem van igazam. – Miért engednének el ilyen könnyen?

– Gondolom, ebben a helyzetben Stone inkább a hajót félti – feleltem. – Az, hogy mi kirepülünk a hangárból, hogy darabokra lőhessen minket a lövegekkel, még egy viszonylag emészthető lehetőség.

– Ami magával vonja, hogy ki lesz kapcsolva a hiperhajtómű – szögezte le Cade.

– Nem lesz gond – vágta rá Blue. Már fel is sétált volna a fedélzetre, ha nem tör újabb rázkódás a hajótestre.

Ez mást volt, mint az előző kettő, ezt lövések okozták. A harci riadó felcsendülése és a főlövegek hangja alátámasztotta a sejtésemet. Az úr sötétjében úszó Scythe csatacirkáló pedig fájóan egyértelművé tette.

– Hogy érhetek ide ilyen gyorsan? – hüledezett Syn.

– Az most nem érdekes – vágta rá Cade. – El kell húznunk innen!

Egy percbe sem telt bele, hogy kirepüljünk a főhangárból. Legszívesebben én vezettem volna, de Jariah már nem tudta megállni, hogy ne tegyen valami hasznosat. Több lövést is utánunk lóttek, de hamar belátták, hogy az ellenséges vadászgépek nagyobb problémát jelentenek.

– Vigyél ki minket a levesből! – utasította Cade a pilótafülkében.

Mivel Delilah éppen a hajtóművel foglalatzkodott, én számítottam az egyetlen személynek, aki nem tehetett mást, mint csak állt és nézett – nem mintha nem tettem volna már bőven eleget.

– Blue! – sürgette őt Skywalker. – Még mielőtt szétlövik a szövetségi hajót!

– Meglesz – vágta rá a zeltron. – Tizenöt perc, maximum.

– Mennyi?! – csapta meg az ideg Cade-et.

– Ezek szétcincálták a meghajtórendszert! – vágta rá Delilah.

– A Scythe nem fog megmaradni tizenöt percig – szóltam utána.

- Nem-e? Nézz ki az ablakon! – Mivel Syn távol akart tartani minket a csatától, mi nem láttunk mást, mint az űr sötétjét, néhány csillaggal a háttérben.
- Mi az? – kérdezte Cade erélyesen.
- Nem csak ez az egy van itt, akad még két társa is – felelte Blue. – Nem akarom lelőni nektek a poént, de nem a Scythe az, ami miatt annyira aggódni kellene!
- Ja vagy úgy – nyugtázta Jariah.
- Attól még működképesen akarom azt a hajtóművet!
- Meglesz.

Abból a tizenöt percből valamivel több, mint hét lett – de aggira nem maradt több a rombolóból, mint egy izzó roncsshalom. A nap egyértelműen a Szövetségé lett, Cade parancsára nem tágitottunk mellőlük, úgy tűnt, nehezebbre esik elhagyni a Vengeance maradványait.

A taktikai szobának keresztelt, fegyverekkel telerakott kabinban több fogós kérdés is felmerült. Példának okául kiderült, hogy a Mynock fedélzetén van egy szövetségi nyomkövető. Így már érthetővé vált, hogy találtak meg ilyen gyorsan a csatacirkálók – az már sejthető, hogy a Koréliáról indultak. Eredetileg is a Vengeance semlegesítése lehetett a feladatuk, ami még azt is megmagyarázta, hogy miért ugrott odébb Stone.

Mindemellett fény derült a maradás okára is.

- Felmennél arra a roncsra egy ostoba fénykardért? – kérdezte Syn meglepetten.
- Az az *ostoba* kard az utolsó dolog, ami megmaradt az apámból – vágta rá Cade. – Ott kell lennie valahol!
- Ott is van, olvadt fémtörmelékként – tette hozzá Blue. Eleinte azt hittem, hogy a lila játékbaba elérte azt a pontot, amikor már nem támogathatja a nagy és erős kedvesét, de jobban meggondolva már beláttam, hogy csak óvni akarta őt a felesleges veszélytől.

– Mi megvárunk – jelentettem ki támogató jelleggel. Sith-ként tudtam, hogy mennyit jelenthet egy fénykard. Ölni tudtam volna azért, hogy visszakaphassam a sajátomat... Azonban még arra sem tudtam visszaemlékezni, hogy mi történt vele.

A megmentő szava eldöntötte a vitát, furcsa érzéssel töltött el az, hogy hirtelen a legénység tényleges tagjai közé tartozhattam.

– Pár óra, és itt vagyok – jelentette ki Cade, aztán elindult a raktérhez. Ott tartottuk az exoruhákat.

Azt hittem, hogy ezzel a gyűlésnek vége, azonban a többieknek még akadt mit mondania.

– Nem akarok hálátlan lenni – mondta Blue –, de meg kell kérdeznem: miért nem osztottad meg velünk, hogy a nyakadon van egy sith?

– Úgy véltem, mindegy lesz – feleltem. – Saarai mindenképpen váratlanul és kíméletlenül csapott volna le.

– Most már mindegy – rántott vállat Syn. – Kétlem, hogy egészben lenne.

– Nem tudtam megölni. – A színjátszás kedvéért lesütöttem a szemem. Nem először fordult elő, hogy úgy tettem a rossz dolgot, hogy azt jótettként állíthattam be, ezért pontosan tudtam, hogy ezt be fogják venni.

– Helyesen cselekedtél – jelentette ki Jariah.

– Igaz – bólogatott Delilah. – Persze én simán lepuffantottam volna, és azt javasolom, hogy legközelebb te is ezt tedd, azonban el kell ismernem, hogy most alaposan megleptél. Jó értelemben.

– Ezt nagyra értékelem – feleltem tettetett mosollyal az arcomon, aztán sarkon fordultam, és elindultam a kijárat felé.

– Hová mész? – kérdezte Syn.

– Ezután? – vágtam rá, azonban nem álltam meg. – Veszek egy szonikus zuhanyt, aztán ledőlök, mint egy darab kő, és alighanem úgy is maradok a következő tíztizenkét órában.

Ahogy elsétáltam, széles mosoly költözött az arcomra. Most már bíztak bennem... Most már kijátszhattam őket.